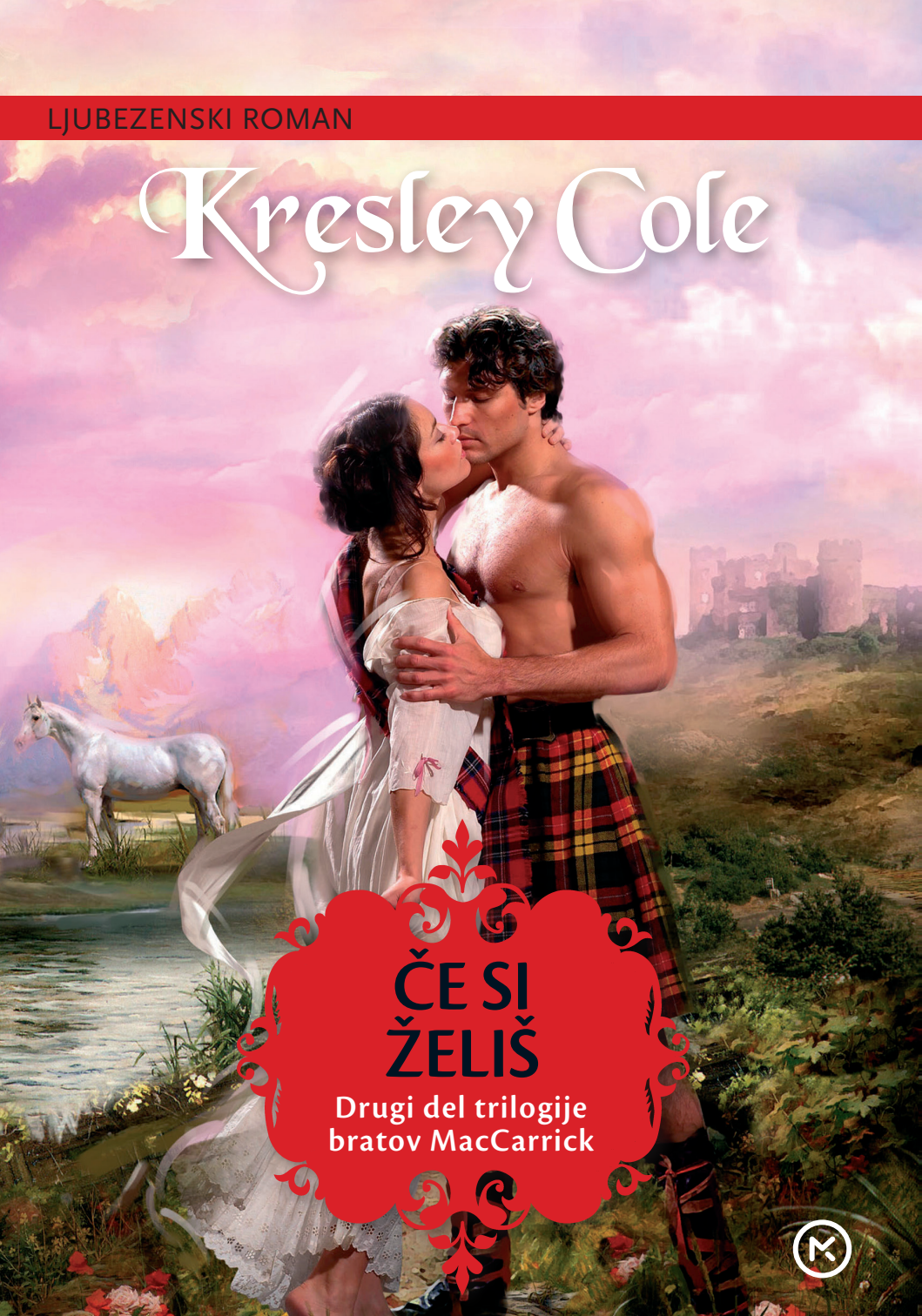

LJUBEZENSKI ROMAN

Kresley Cole

ČE SI ŽELIŠ

Drugi del trilogije
bratov MacCarrick

Prolog

Kraljevina Maroko, severna Afrika
1846

»Ustrelj že, MacCarrick!« je znova ukazal Davis Grey. Njegov glas je bil rezek, vendar dovolj tih, da nista izdala svojega skrivališča v predgorju Atlasa.

Hugh se ni zmenil zanj. To bi bilo prvič, da bi ubijal, in vedel je, da ko bo to enkrat storil, ni več poti nazaj – težka odločitev za komaj dvaindvajsetletnega mladeniča.

To bo naredil, ko bo prepričan, da je pripravljen.

Odmaknil je oko od merka, si z dlanjo otrl obraz ter z oči obrisal pot in peščene drobce, ki so ga zbadali kot tisoč igel. Bilo je poletje in nebo je bilo neusmiljeno modro brez enega samega oblačka, ki bi obetal vsaj malo sence. Hugh je pomežiknil v belo sončno svetlobo.

»Zakaj, za vraga, se obotavljaš?« je siknil Grey. »Poldne je.« Sonce je bilo navpično nad njima in sence so bile kratke. Težko je bilo dobro meriti.

Hugh ni hotel razočarati starejšega Greya, ki je bil na neki način tudi njegov mentor. Grey je bil Hughov edini pravi prijatelj, če odštejemo člane MacCarrickovega klana, in edini

človek, s katerim je preživel čas, kadar ni bil z bratoma. In s svojo mlado izvoljenko kostanjevih las, za katero bi Hugh tudi ubijal. Grenko se je zasmel in naslonil puško na rame.

Na neki način *je* ubijal zanj.

Hladnokrvno ustreliti popolnega tujca je pomenilo prestopiti mejo. In prav to je hotel.

»Preklemano, MacCarrick!« Grey je prijel svojo puško, iz usnjenega toka vzel daljnogled in ga namestil nanjo. »Več tednov sva potrebovala, da sva prišla do tako ugodnega strela.«

To je bilo res. Izdajalec je vedel, da ga zaradi izdaje čaka smrt, in na begu je bil že cel mesec, preden se je utaboril na zapuščeni berberski kmetiji daleč pod njima. V teh krajih je imela celo napol podrta bajta z ravno streho zasebno oazico in moški je sedel v njej. S pištolo v naročju je bil obrnjen proti edinemu vhodu na vrt, poleg sebe je imel tudi puško, toda od zgoraj je bil nezavarovan.

Strel je bil neoviran, a oba sta vedela, da Grey nikoli ne bi zadel tako oddaljene tarče. Njegovo najljubše orožje je bil nož, Hugh pa je lovil in vadal streljanje že vse od takrat, ko je bil dovolj močan, da je lahko dvignil puško. Poleg tega je Hugh želel opraviti, dokler je bil moški še sam. »Jaz bom,« je iztisnil skozi zobe Hugh in se ozrl proti Greyu. Ni hotel verjeti, da je na njegovem obrazu opazil vznemirjenje. To je bila naloga, umazano delo. Grey ne more uživati v tem.

Hugh se je obrnil in znova pomeril. Veter je bil šibek, toda tarča je bila oddaljena skoraj petsto metrov. Sijalo je sonce in več kot meter dolga cev njegove puške je bila vroča, prav tako pa tudi edini naboj v njej. Vse to bo moral upoštevati.

S kazalcem je, preden ga je položil na petelina, nežno po-božal varovalo. To je bil obred, ki ga je skorajda nezavedno opravil pred vsakim strelom. Z drugo roko je držal sprednji del puške, s palcem dvakrat podrgnil po lesu, se umiril in počasi izdihnil.

Pritisk na petelina je bil nežen; posledica je bil pok, ki mu je v ušesih odmeval kot topovski strel, iz neznanega razloga je bil glasnejši kot kadar koli prej med lovom.

Slabi dve sekundi pozneje je krogla zadela moškega v čelo in zrušil se je na tla. Iz temena se mu je ulila kri, ki je močila presušena tla, z nogami pa je v predsmrtnem krču še nekajkrat zabrcal, da se je dvignil oblaček prahu.

Nazadnje je le opravljeno.

Hugh je opravil.

V Greyevih očeh je znova zagledal nekaj zadovoljstvu podobnega. »Še nikoli nisem srečal koga, ki bi streljal tako dobro kot ti, Škot.« Grey ga je potrepljal po hrbtu in z zadovoljnim nasmeškom naredil požirek iz ploske steklenice, ki jo je imel vedno kje v bližini.

Hugh je čutil samo gnus in nenavadno olajšanje.

Hitro sta zajahala konja in oddrvela po zavitih gorskih poteh. Kakšno uro pozneje sta dosegla dolino, ki je naznanjala bližino vasi, in upočasnila.

»Ko se vrneva v London,« je začel še vedno veseli in vznemirjeni Grey, »bom Weylandu pojasnil, da si pripravljen.«

Hughov izraz na obrazu je Greyu moral povedati, da ni zadovoljen z njegovim prešernim razpoloženjem.

»Ne glej me tako, MacCarrick. Ko boš počel to tako dolgo kot jaz, boš videl, da ti bo vse skupaj postalo všeč.«

Všeč? Hugh je zmajal z glavo in tiho odvrnil: »To je posel. Nič drugega.«

»Verjemi mi.« Grey se je poznavalsko nasmehnil. »Ko je to vse, kar imaš, postane nekaj več ...«

Ena

London, Anglija
1856

O koreli morilec, ki je desetletje skrival svojo obsesijo.

Edward Weyland ga je vrnil v hčerino življenje z enim samim zagonetnim sporočilom: *Jane je v smrtni nevarnosti*.

Odkar je Hugh pred dvema dnevoma v Franciji prejel Weylandovo sporočilo, ga je prebiral znova in znova, pri čemer so se mu na roki, v kateri ga je držal, belili prsti od jeze.

Če si ji kdo drzne storiti kaj hudega ...

Zdaj, po dveh dneh peklenške ježe, je bil Hugh končno pred vrati Weylandove mestne hiše. Zdrsnil je iz sedla in skoraj padel, saj so ga noge po vseh teh urah na konjskem hrbtu komajda še držale. Hughov žrebec je bil enako izčrpan, okoli gobca se mu je nabirala pena in prsni koš mu je drhtel.

Ko se je Hugh približal stranskemu vhodu, skozi katerega je vedno vstopal, je srečal Weylandovega nečaka Quintona Weylanda – ta je prav tako *delal* za Weylanda –, ki se je razkoračil na stopnicah.

»Kje je Jane?« je vprašal Hugh brez običajnega vljudnostnega uvoda.

»Zgoraj,« je odgovoril Quin, ki je bil videti raztresen in malce osupel. »Pripravlja se ... za večerni izhod.«

»Je z njo vse v redu?« Ko je Quin odsotno prikimal, je Hugh prevzelo olajšanje. Med dolgimi samotnimi urami je že mu je po glavi rojilo vse preveč možnosti, kaj bi lahko bila ta *smrtna nevarnost*. Molil je, da ne bi bila poškodovana, da še ne bi bilo prepozno. Zdaj, ko se je prepričal, da je na varnem, sta se pojavila lakota in žeja, za kateri se ni zmenil polna dva dni. »Kdo pazi nanjo?«

Quin je odgovoril: »Notri je Rolley, nocoj pa jo bom varoval jaz.«

Rolley je bil butler Edwarda Weylanda. Butlerji v odlični četrti Piccadilly so bili večinoma starejši, bili so nekako veličastni in so izžarevali izkušnost in trajnost družinskega bogastva. Rolley je bil sredi tridesetih let, žilav in zaradi neštetihi zlomov s precej čudno oblikovanim nosom. Prste je imel zaradi uporabe kovinskega boksarja brazgotinaste. Hugh je vedel, da bi možak za Jane tudi umrl, če bi bilo treba.

»Je Weyland tu?« je zanimalo Hughu.

Quin je odkimal. »Vrnil se bo zelo pozno. Naročil mi je, naj ti, če ti bo uspelo priti nocoj, povem, da se bosta srečala zjutraj, in takrat ti bo povedal vse podrobnosti.«

»Noter grem ...«

»Na tvojem mestu ne bi storil tega.«

»Zakaj, za vraga, ne?«

»Prvič, ves si prašen in v obraz si videti kot sam hudič.«

Hugh si je z rokavom obrisal lice in se prepozno spomnil, da bodo grobi šivi pustili sledi na koži.

»In drugič, nisem prepričan, ali te Jane želi videti.«

Hugh je jezdil dva dni in njegovo telo je bilo zmes otrdelih mišic in bolečih starih poškodb. Glava ga je neznosno bolela. Vso dolgo pot ga je gnala samo misel, da bo spet v njeni bližini. »To nima nobenega smisla. Saj sva prijatelja.«

Quin se je čudno spačil. »No, zdaj je ... drugačna. Popolnoma spremenjena in ne zna se več nadzorovati.« Ujel je Hughov pogled. »Ne vem, ali bom prenesel še en večer z njo.« Ognjevito je odkimal. »Ne več. Ne po tistem, kar so naredile sinoči ...«

»Kdo? Naredile kaj?«

»Osmerica. Ali vsaj tri od te. In dve sta moji sestri.«

Razvpito Weylandovo osmerico so sestavljale Jane in njenih sedem sestričen v prvem kolenu. Ko se je spomnil na predrzne burke, v katero so zvabile tudi Jane, je Hughova jeza samo še narasla.

»Mar me niso poklicali zaradi tega?« Hugh je v Franciji zapustil ranjenega brata Courtlanda in skoraj ugonobil novega konja, elegantnega skopljenca, ki ga je dobil kot nagrado za zvesto službo. »Ker Weyland potrebujejo nekoga, ki jo bo obrzdal?«

Seveda Weyland ni bil tako neumen, da bi za to nalogo klical Hughja. Weyland je Hughja dobro poznal. Bil je njegov nadrejeni in dodeljeval mu je naloge, naročal, koga mora ubiti v imenu Krone. Vendar pa Weyland ni imel pojma, kako zelo Hugh hrepeni po Jane. Niti kako dolgo že to traja.

Obsedenost. Deset peklenskih let ...

Hugh je zmajal z glavo. Weyland v sporočilu nikoli ne bi pretiraval glede nevarnosti.

»Ti Weyland ni povedal, kaj se je zgodilo?« Quin se je namrščil. »Mislil sem, da ti je poslal sporočilo.«

»Zelo kratko. Torej, kaj, hudiča ...«

»Preklete!« je skozi vrata prirohnal Rolley. »Prekleti hudič! Quin! Si jo kaj videl?«

»Rolley?« Quin je skočil na noge. »Do odhoda bi moral nanjo paziti ti.«

Butler je Quinu namenil mrk pogled. »Povedal sem ti, da ve, da jo morava varovati. Gotovo je ušla skozi okno. In s seboj je vzela tisto predrzno služkinjo, s katero sta v njeni sobi pomerjali obleke.«

»Izginila je?« Hugh je skočil k Rolleyju in ga prijel za ovratnik. »Kam je šla in kdo je z njo?«

»Na ples,« je odvrnil Rolley in pogledal proti Quinu.

Hugh ga je stresel, pri čemer se je zavedal, da tvega Rolleyjev aperkat, ki ga je po navadi začinil še s kovinskim boksarjem.

»Nadaljuj,« je dejal Quin. »Weyland mu je tako ali tako nameraval vse povedati.«

»Odpravlja se na ples v maskah skupaj s Quinovimi sestrami in neko prijateljico.«

»Kakšen ples v maskah?« je vprašal Hugh, čeprav je dobro vedel, za kaj gre.

»Razuzdanke in kurtizane,« je odvrnil Rolley. »V veliki trgovini na ulici Haymarket.«

Med sočnim preklinjanjem je Hugh spustil Rolleyja in prisilil svoje noge, da so se odpravile proti konju – ki mu je iz oči žarela nejevera, da potovanja še ni konec. Škripajoč z zobmi in bolečih mišic ga je Hugh zajahal.

»Greš za njo?« je zanimalo Rolleyja. »Midva bi ji morala na skrivaj slediti. Weyland še ni hotel, da bi izvedela za to.«

»MacCarrick, pomiri se,« je dejal Quin. »Prepričan sem, da sta najeli koleselj in promet je obupen. Čas imam, da osedlam konja in ju prestrežem ...«

»Potem pridi za menoj, jaz se bom odpravil takoj.« Hugh je obrnil konja. »Raje mi povej, kaj me čaka tokrat.«

Ob pogledu na Quinov kisli izraz na obrazu je Hugh še močneje zgrabil vajeti.

»Ne kaj, ampak *kdo*. Weyland meni, da jo Davis Grey namerava ubiti.«

Dve

Ko je po skoraj desetih letih Hugh prvič znova ugledal Jane, bi kmalu pozabil dihati. Razbolelo telo, lakota in izčrpanost, vse to je v hipu izginilo.

Bil je malce za njo in po vzporedni ulici je sledil njeni skupini, ki se je napotila proti Haymarketu, potem ko sta s služkinjo izstopili iz koleslja.

Že ob bežni omembi Greya je bil Hugh trdno odločen, da bo Jane odpeljal proč ...

Ogromna šapa ga je prijela za ramo in potegnila nazaj. »V zadnjih desetih minutah bi ti večkrat lahko porinil nož v hrbet,« se je od zadaj zaslišal globok glas. »Si povsem izgubil občutke?«

»Ethan?« Hugh je umaknil roko in se znebil bratovega prijema ter mu namenil mrk pogled. »Kaj počneš tu ...«

»Jezus, kaj se je zgodilo s tvojim obrazom?« ga je prekinil starejši brat.

»Eksplozija. Padajoče kamenje.« Pred nekaj dnevi je v neki bitki v Andori Hughja zajel kamniti plaz – v isti bitki bi Courtland skoraj izgubil nogo. »Zdaj pa mi odgovori.«

»Prišel sem k Weylandovim. Quin se je ravno odpravljal od doma,« je odvrnil. »Prava sreča, da sem ga še ujel. Toli-

kšna nepredvidnost na takem kraju, to ti ni prav nič podobno. Kaj pa si mislil?»

»Jane sem mislil odpeljati domov.«

»Weyland bi rad le, da ji sledimo. Nehaj zmajevati z glavo – Greya sploh še ni v Angliji.« Hugh še vedno ni bil videti prepričan, zato je Ethan dodal: »In morda sploh ne bo prišel živ. Zato se pomiri in sprejmi nalogo varuške kot mož.«

»So me zato poklicali nazaj? Zakaj me Weyland hoče tukaj?»

»Očitno meni, da bo Jane, če jo bom varoval jaz, postala živčna,« je brezbržno odvrnil Ethan. S svojim brazgotinastim obrazom je mogel hitro prestrašiti ženske. »In Quinton je dober le za to, da iz določenih tujk izvele določene skrivnosti. Ne, Weyland je potreboval bojvnika. In ti najbolj poznaš Greya.«

Hugh je pozornost znova usmeril na Jane, ki je šla pravkar čez cesto, bila je dovolj blizu, da je lahko slišal njen prijetni grleni glas, ni pa mogel razločiti besed. Nosila je temno zeleno obleko z globokim izrezom in golimi snežno belimi rameni, ki so razkrivala, koliko polnejši je postal njen život. Obraz ji je deloma zakrivala maska z zelenimi peresi ob straneh, zaradi katerih je bila videti, kot da ji poganjajo krila.

V tej obleki in s to masko je bila ... navihana.

Prav nič ni bil presenečen, ko je na čelu začutil mrzel pot. Ob pogledu nanjo se je vedno odzval fizično. Še predobro se je spomnil simptomov, ki jih je doživljal tisto zadnje poletje, ki ga je preživel z njo – razbijajočega srca, cmokov, ki jih je moral pogoltniti vsakih deset sekund, in otrplih ramen ob najrahljšem dotiku.

Kadar je zaslišal njen tihi šepet, bi najraje začel stokati ...

»Se je Courtland vrnil s teboj?« je vprašal Ethan.

Ne da bi odmaknil pogled od nje, je Hugh odgovoril: »Ko sem dobil Weylandovo sporočilo, sem ga moral pustiti tam. Ranjeno nogo ima in ne bi mogel jezdit dovolj hitro.«

»Kje si ga pustil?« je siknil Ethan. »Upam, da dovolj daleč od nje.«

Hugh ni bil le opozorjen, naj Courta drži čim dlje od Anglije, poskrbeti je moral, da se nikoli več ne bo hotel vrniti k svoji ženski, Annalii Llorente. »Pustil sem ga v Franciji. Court se ne bo vrnil k njej. Zaveda se, kaj bi pomenilo zanjo, če se vrne,« je samozavestno povedal Hugh, čeprav ni bil čisto prepričan v svoje besede. Court je več kot očitno hrepenel po svojem dekletu. Toda Hugh po tistem, ko je izvedel, da je Jane v nevarnosti, ni imel nobene druge možnosti, kot da ga zapusti. »Kaj, za vraga, je s temi govoricami o Greyu?« je vprašal Ethana. Do pred nekaj leti je možaka štel za svojega prijatelja.

»Weyland ga je poslal na samomorilsko nalogo. Ni je opravil.«

Zdaj se je Hugh le obrnil k bratu. »Si bil zraven?« Včasih, pravzaprav večino časa, si je želel, da Ethan ne bi delal za Weylanda.

Ethan se mu je neprijazno nasmehnil – pri tem je bela brazgotina, ki se mu je vila po obrazu, postala še bolj opazna –, posmeh, za katerega se je zdelo, da hoče povedati *Bratec, če bi bil jaz tam, ne bi šlo nič narobe*. Potem je odgovoril: »Nisem, toda prostovoljno sem se javil, da ga spravim ven. Očitno je Weyland menil, da sem preveč osebno vpleten, zato me je zavrnil.«

»Prostovoljno si se javil?« je zgroženo vprašal Hugh.

Ethan je brezbrizno skomignil z rameni. »No, pojdiva. Nočem te ovirati, saj vem, da bi rad prehitel družbico in si jo ogledal od spredaj.«

Hugh se je namrščil, toda Ethan je dobro vedel za njegovo hrepenenje po Jane – nobenega smisla ni imelo zanikati ali skrivati ga. »Že leta je nisem videl,« je siknil in se odpravil po ulici z Ethanom za petami. »Radoveden sem.«

»Je kot načičkana kočija, ki jo opaziš že na miljo daleč,« je zamrmral Ethan. »Najprej Court in njegovo dekle, zdaj pa še ti z Jane – znova. Hvala bogu, ostal sem imun.«

Hugh se ni zmenil za njegove besede in je poiskal nov temen kotiček na ulici. »Zakaj je Weyland tako prepričan, da bo njegova tarča Jane?«

»Grey hlepi po maščevanju,« je preprosto pojasnil Ethan. »Uničiti hoče tisto, kar je za starca najdragocenejše.«

Prav takrat se je Jane zasmejala nečemu, kar je rekla ena od sestričen, in Hugh je znova usmeril pogled nanjo. Od nekdaj se je rada smejala – lastnost, ki je bila njemu tuja, vendar mu je bila všeč. Nekoč, ko mu je z nežnimi rokami objemala obraz in mu zrla v oči, mu je obljubila, da se bo smejala za oba, če bo treba.

»Zdaj torej Grey namerava ubiti Jane,« mu je čez ramo zamrmral Ethan, »prerezati ji hoče grlo, kot ga je tisti drugi ženski. Vendar se tokrat zdi, da si resnično želi tega. Da bi končno že opravil.«

»Dovolj,« je zaškrtal z zobmi Hugh, še vedno zagledan v Janin nežni nasmeh. Zamisel, da se je treba Greya znebiti enkrat za vselej, Hughu nikoli ni bila preveč všeč, čeprav se je

zavedal, da bi to utegnila biti edina rešitev. Torej jo bo uporabil, če bo treba.

»Stavim, da si zdaj želiš, da bi Weyland sprejel mojo ponudbo za Greyev uboj,« je dejal Ethan, kot da bere bratove misli. »Toda brez skrbi, bratec, tokrat jo gotovo bo. Storil bi vse, da jo zavaruje.«

Z brado je pomignil proti Jane, s pogledom ošinil Hugh in se znova obrnil k dekletom ter se zastrmel vanje. V očeh se mu je zableščalo skrb vzbujajoče vznemirjenje, ki je hitro ugasnilo – skrb vzbujajoče za Hugh, saj je bilo to nekaj ne navadnega. *Vznemirjenje? V Ethanovih mrtvih očeh?*

Naenkrat so se Hughove dlani stisnile v pesti. Je Ethan tisti lačni pogled namenil Jane?

Hugh ga je porinil k zidu in zgrabil za goltanec, še preden se je zavedel, kaj sploh počne. V mladosti sta se neprestano mikastila, in ko sta postajala vse boljša, je moral poraženec zmagovalca prositi za milost, sicer bi se lahko pobila med seboj.

Hugh je bil pripravljen na pretep.

Ethan se ni zmenil za njegovo grobost, le svareče ga je pogledal. »Pomiri se. Ne spogledujem se s tvojo drago Jane.«

Po nekaj dolgih trenutkih ga je Hugh izpustil, saj mu je verjel, čeprav ni mogel razumeti, kako si je moški *ne bi* pozelel. »Kaj je torej pritegnilo tvojo pozornost?« Še vedno je zrl čez Hughovo ramo in Hugh je sledil njegovemu pogledu. »Claudia? Tista z rdečo masko?« Ta bi se Ethanu podala. Hugh se je spomnil, da mu je Jane nekoč povedala, kako divja zna biti Claudia.

Ko ni bilo odgovora, se je Hugh obrnil nazaj k njemu. »Belinda? Visoka rjavolaska?«

Ethan je počasi odkimal, ne da bi umaknil pogled s predmeta svojega občudovanja – tretjega dekleta, majhne svetlo-laske z modro masko, Hugh ni prepoznal.

Odkar si je Ethan poškodoval obraz, se je zdelo, da je izgubil zanimanje za mnogo reči – tudi za tekanje za krili, kar je nekoč z veseljem počel. Zdaj so očitno leta *nečesa*, nekakšne potrebe, privrela na plan.

Ethan očitno *ni bil imun*.

Nenavadno spoznanje je Hughja pretreslo. »Ne poznam je, toda gotovo je ena od Janinih prijateljic. In mlada je videti, ne več kot dvajset. Premlada zate.« Ethan je bil star, triin-trideset let *star*.

»Če sem tako pokvarjen, kot sta ti in Court ter ves klan, mi bo zato še toliko bolj všeč, mar ne?« V tistem hipu je Ethan bliskovito stegnil roko in snel masko mimoidočemu moškemu. Možak je že odprl usta, da bi protestiral, toda dovolj je bil en sam pogled na Ethanov izraz na obrazu, da je brez besed izginil.

»Ne igray se z njo, Ethan.«

»Se bojiš, da bom zmanjšal tvoje možnosti pri Jane?« je vprašal Ethan in si nameščal masko. »Nerad te spominjam, bratec, toda bile so uničene, še preden si jo srečal. In to imaš črno na belem.«

Hoja v senci smrti ...

»Tvoja usoda je enako kruta kot moja,« je odvrnil Hugh, »pa vseeno letaš za žensko.«

»Oh, toda nobene nevarnosti ni, da bi se zaljubil vanjo.« Obrnil se je, da bi se pridružil mimoidočim maskam, in čez ramo dodal: »Torej ni verjetno, da bi mojo drago nekoč ubili.«

Precej jezen mu je Hugh sledil v notranjost.

Tri

Jane Weyland je vedela, da je nošnja opeke v torbici med pohajkovanjem po ulici Haymarket nujno zlo, in v njenih rokah je pomenila smrtonosno orožje.

Ko so Jane in njene spremljevalke – neustrašni sestrični in njuna prijateljica – nemirno čakale, da jih bodo spustili v skladišče, je Jane znova preložila torbico iz roke v roko.

Čeprav ta večer ni bil njihov prvi pohod v *žgečkljivo* temnačno londonsko podzemlje – prav rade so obiskovale tudi eastendske igralnice, pikantne stereoskopske predstave in letni obisk ruskega Cirkusa Erotisk – vse to so bile poltene predstave, ob katerih je celo Jane zaprlo sapo.

Pred skladiščem so se zbirale horde kurtizan, ki so bile podobne poslikani in nemirni vojski. Zamaskirani, dobro oblečeni pokrovitelji, katerih oblačila so namigovala, da so borzni posredniki, tekstilni tovarnarji ali profesorji, so skrbno preverjali blago in ga tudi fizično otipali, preden so se odločili, katero ali katere bodo izbrali in jih odpeljali noter.

»Janey, nisi nam povedala, zakaj si se premislila glede nočjšnjega prihoda,« je živahno dejala sestrična Claudia, ki je tako hotela sprostiti tudi druge. »Toda imam teorijo.« Očitno se je bala, da bodo druge hotele pobegniti. Črnolasa 'Po-

redna Claudie', ki je nocoj nosila škrlatno masko, je živela za dogodke, kakršen je bil ta.

»Povej,« je predlagala njena sestra Belinda, ki je bila Claudijino popolno nasprotje. Belinda je bila bistra in razmišljajoča, zato je nocoj sem prišla 'raziskovat' in ne leporečit. Namerala je razgaliti 'gromozanske družbene razlike', toda o tej temi je hotela pisati, no, z druge strani neenakosti. Jane bi šla lahko stavit, da je Belinda prizorišče izza svoje maske kremne barve že opazovala z reformističnega stališča.

»Je potreben še kakšen drug razlog,« se je oglasila skrivnostna Madeleine Van Rowen, »mar ni dovolj, da je danes ples kurtizan?« Maddy je bila Claudijina prijateljica iz otroških let in je za nekaj tednov prišla na obisk. Po rodu je bila Angležinja, toda zdaj je živela v Parizu – na precej neuglednem pariškem podstrešju, če je bilo verjeti govoricam.

Jane je sumila, da se je Maddy odpravila v London, da bi obnovila staro prijateljstvo in videla, ali lahko zapelje Claudijinega starejšega brata Quina. Jane to ni prav nič vznemirjalo. Če bo Madeleine uspelo obrzdati Quina in ga prisiliti k poroki, potem si je zaslužila tako njega kot njegov denar.

Pravzaprav je Jane iskreno vzljubila dekle, ki se je odlično vživelo v njihovo družino. Jane, Belinda in Claudia so bile tri iz Weylandove osmerice – osmih sestričen, ki so bile razvpite po svojih pustolovščinah, norčijah in vsesplošnem veseljačenju – in vse so bile rojene in so odrasčale v Londonu. Kot vsi mladi Londončani, ki so imeli kaj ficka v žepu, so dneve in noči preživljale v iskanju vseh mogočih sodobnih zadovoljstev v tem norem mestu ter vseh starih pregreh, ki so še preživele.

Jane in njene sestrične so bile premožne, niso pa bile mo-

dre krvi. Vzgojene so bile plemenito, toda bile so iznajdljive, damske, toda malo izumetničene. Tako kot Jane in njene sestrice je tudi Maddy vedela, kako paziti nase, in ob tej tvegani maškaradi je bila popolnoma sproščena.

Claudia je, kot da bi razkrila veliko skrivnost, rekla: »Jane bo končno sprejela snubitev tistega veličastnega Freddieja Bidwortha.«

Jane je zardela in si popravila smaragdno masko, da bi prikrla rdečico. »Spregleš si me, Claudia.« S Freddiejem Bidworthom sta bila podobne sorte in vsi so pričakovali, da se bo Jane nazadnje le poročila z njim – tudi on. Toda Jane je šele morala sprejeti bogatega čednega aristokrata.

In bala se je, da ji nikoli ne bo uspelo.

Prav to je bilo tisto, zaradi česar se je premislila glede obiska nocojšnjega plesa v maskah – potrebovala je nekaj, da bi pozabila na zapleten položaj, v katerem se je znašla. Pri sedemindvajsetih je Jane *vedela*, da bodo takšne priložnosti vse redkejšje. In če se ne bo poročila s Freddiejem, s kom se bo? Jane *se je zavedala*, da vlak že odhaja s postaje, ona pa še ni stopila vanj.

Sestricam je povedala, da omahuje glede Freddieja zaradi njegovih obupnih matere in sestre. V resnici pa se je obotavljala, ker, z izjemo svojega iskrenega in odprtega očeta, moškim ni zaupala.

Zadnjih nekaj let je Jane začela dojemati, da je uničena. Ne družbeno uničena. Ne glede na to, kako se je vedla Weylandova osmerica, jim kaj takega nikoli ni uspelo, saj je imel njen neopazni oče, ki se je skrival za krinko poslovnega, nerazložljiv vpliv na plemstvo in pomembne člane vlade. Vabi-

la so prihajala še naprej, čeprav so sestrične samo nejeverno zmajevale z glavo nad njimi.

Ne, Jane je uničil črnolasi Škot z globokim, raskavim glasom in prodornim pogledom – čeprav se je ni nikoli dotaknil, nikoli je ni niti poljubil, pa najsi ga je še tako zapeljevala in vabila v skušnjava.

Belinda se je namrščila proti Jane. »Si se z Bidworthovi mi že pogovorila o podrobnostih?«

»Ja, mislim, da,« je previdno odgovorila Jane. »Toda pri nečem tako pomembnem se nočem pre nagliti.« Prenagliti? Freddie jo je prvič zasnubil že pred skoraj letom dni.

»Je to naše mladostno divjanje, Jane?« je vprašala Maddy, ob čemer se je Jane spraševala, kaj pomeni divjanje za žensko, ki živi v ne najboljšem delu Pariza. Včasih se ji je med njihovim nočnim pohajkovanjem zdelo, da se Maddie ... *dolgočasi*. »Zadnje norenje?«

»Je potreben še kakšen drug razlog,« je dejala izumetničeno Jane in ponovila Maddyjine besede, »mar ni dovolj, da je danes ples kurtizan?«

Na srečo so prišle do vhoda, kjer je zajeten možak s prašičjo masko in plešasto glavo pobiral kar precej visoko vstopnino, zato je pogovor zamrl. Vse štiri so pridržale krila, da se ne bi umazala v gneči in Jane je za vsako od njih plačala gvinejo – predvsem zato, da bi plačala za Maddy in hkrati ne prizadela njenega ponosa.

Čeprav je Maddy nosila drago, safirno modro obleko, je Jane v Claudijini sobi videla njen potovalni kovček in vedela je, da nosi večkrat zašite nogavice in spodnje perilo. Njeni dragulji so bili umetni. Maddy je pripovedovala o

francoskih palačah in elegantnih zabavah, toda Jane je sumila, da je skorajda brez ficka. Včasih dekle pač nima prave sreče v življenju.

Ko jim je možak pomahal, da smejo noter, je prva veselo vstopila Jane, druge pa so ji sledile za petami. V skladišču je množica nadišavljenih teles postavala na robu osrednjega plesišča ali pa jih je poskočna glasba sedemčlanskega ansambla zvalila na plesni oder. Uradno se je temu prostoru reklo 'plesna dvorana brez dovoljenja'.

Poznavalci so jo imenovali 'Panj'.

Zunanost Panja je bila groba in skromna, notranjost pa bogata. Stene so bile obložene s svilo, in drage dišave, ki so jih žgali v velikih količinah, so kot gost dimni oblak lebdele tik nad glavami množice. Na stenah so bila velikanska platna, ki so visela na bleščečih medeninastih verigah, na njih pa so bili upodobljeni nimfe in razuzdani satiri v obscenih položajih. Pod podobami so bile perzijske preproge z blazinami. Tam so se ženske strastno poljubljale s pohotneži in jih otipavale po zadnjicah – ali pa so se jim prepuščale.

Jane je domnevala, da se kaj več dogaja v sobah ob zadnji steni.

Srečno poročena Belinda je zamrmrala: »Samo poglej, kaj vse morajo početi te ženske, da zaslužijo nekaj fičnikov.«

»Zaslužijo?« se je Claudia delala nevedno. »Hočeš reči, da lahko ...? Oh! Če samo pomislim, da sem sama to počela zastonj!«

Belinda jo je srepro pogledala, saj je imela osemindvajsetletna Claudia v resnici vroče razmerje z družinskim konjušnikom. »Claudia, to se sme šele, ko si poročen.«

Nekakšna razstava jih je pripravila k molku – obstale so druga ob drugi.

Popolnoma obriti moški in ženske, pokriti z glino, so stali kot kipi. Nepremično so stali tudi takrat, ko so jih obiskovalci otipavali po različnih delih telesa.

»Sem se je pa splačalo priti,« je z dvignjenimi obrvmi pripomnila Claudia in se zastrmela v bogato obdarjenega miščastega moškega.

Jane se je morala strinjati. Goli, živi kipi najboljše odvrnejo misli od poroke, iztekajoče se ure in Škota z globokim glasom, ki je brez besed izginil.

Skupinica ni mogla dolgo občudovati prizora, saj jih je množica, ki je krožila po skladišču kot tok, odnesla naprej. Ko so šle mimo mize, kjer je napol gola razuzdanka z lisičjo masko stregla punč, so hlastno pograbile kozarce in se odpravile k steni, kjer je bila gneča manjša.

Jane je napravila pošten požirek. »No, nihče nam ni povedal, da je obleka od pasu navzgor zgolj opcija – za oba spola,« je pripomnila, ko je prišla mimo napol gola ženska z majajočimi se prsmi in se ji zapeljivo nasmehnila. Jane ji je pomenljivo pomežiknila, kot se je spodobilo. »Drugače,« je suho nadaljevala Jane, »bi se morda odločila za spodnji del steznika in večjo opeko.«

Maddy je poznavalsko povohala svoj kozarec in naredila dolg požirek, ravno ko je Claudia dvignila svojega in rekla: »Vesela sem, da sem na plesu s punčem, ki ni za majhne punčke in ga ni treba krščevati.« Odkar je nekoč videla, kako je to šalo uporabil njen brat Quin in požel salve smeha, Claudia nikoli ni zamudila priložnosti, da ne bi vzela ploske steklenice na umirjene zabave.

Ko se je potrebnež srednjih let razgalil pred žensko na perzijski preprogi in sta se začela smejati, se je Belinda morala odkašljati. Kozarec je podala Jane, da bi si lahko delala zapiske, kot si prvošolček zapisuje šale in norčije sošolcev. Jane je skomignila z rameni, odložila svoj prazni kozarec na pladenj in se lotila Belindinega.

Pri zadnjem požirku se ji je kar malce zaletelo, ko je opazila visokega moškega s črno masko, ki se je prebijal skozi množico in očitno nekoga iskal. Njegova postava, hoja, napadno našobljene ustnice pod valujočo kopreno maske – vse na njem jo je spominjalo na Hughha, čeprav je vedela, da ne more biti on. Hughha ni bilo v Londonu.

Toda kaj, če je res on? Prej ali slej se bo moral vrniti v mesto in takrat se bosta zagotovo srečala. Morda ga bo zagledala na preprogi z razprtimi koleno in široko odprtimi očmi, medtem ko ga bo ženska božala po mednožju. Ob tej misli je Jane na dušek izpraznila Belindin kozarec. »Še malo punča grem iskat,« je zamrmrala in nenadoma začela pogrešati toplo gnečo prepotenih teles.

»Prinesi ga še nam!« je za njo zaklicala Claudia.

»Dvojnega,« je odsotno naročila Maddie. Tudi ona je opazovala visokega moškega, ki si je utiral pot skozi gnečo.

Ko se je Jane prebijala proti pultu s punčem, je začutila, da se je tisti čudni občutek v trebuhu, proti kateremu se je tako ali tako morala ves čas bojevati, še okrepil. Odkar je pomnila, jo je mučil nekakšen nemir, kot da bi nekaj pogrešala, kot da je na napačnem kraju in jo vleče na bolj zelene pašnike. Ves čas je čutila potrebo po nečem drugem.

Zdaj, ko je zagledala moškega, ki je bil tako podoben

Hughu, in ob misli, da mu streže druga ženska, je začutila *potrebo* po svežem zraku. Vseeno se je odločila za punč.

S kozarci v rokah se je vrnila k skupini povprašat, ali bi imela katera kaj proti, da bi stopile na sveži zrak ...

Toda Maddie je izpuhtela.

»Samo obrnila sem se in že je ni bilo več,« je pojasnila Claudia, ki ni bila videti preveč zaskrbljena. Maddie je imela navado izginiti, kadar se ji je tako zahotelo. Jane je pomislila, da se Panj Maddie očitno ne zdi pretirano nevaren kraj.

»Gremo pogledat na plesišče?« je vprašala Jane in zavzdihnila.

Začele so si utirati pot skozi gnečo. Na žalost je bila Maddie majhna in je imela neprijetno navado, da se je kar stopila z množico. Po pol ure je še vedno niso našle.

Skozi prostor se je razlegel predirljiv žvižg in Jane se je zdrznila. Ansambel je utihnil.

»*Policija!*« je nekdo zakričal in povsod naokoli se je razleglo še več žvižgov. »*Prekleti kifeljci so prišli!*«

»Ne, saj ni mogoče,« je rekla Jane. Prireditelji takšnih plesov so policijo vedno podkupili! Kdo, za vraga, je pozabil 'plačati za varnost'?

Naenkrat so valovi kričečih ljudi udarili proti zadnjemu izhodu in jih potegnili s seboj. Panj je bil naenkrat podoben narobe obrnjeni steklenici, iz katere je nekdo izpulil čep. Zdelo se je, da se je celotna stavba začela majati. Ljudje so bežali, se zaletavali v Jane in prijateljici, dokler se v gneči nazadnje niso ločile.

Jane se je trudila priti do njiju, toda množica jo je odrivala proč. Ko je Belinda pokazala proti zadnjim vratom, je Jane ognjevitno odkimala – pot ven je bila zamašena s prerivajočimi

se ljudmi. Poteptali bi jih do smrti. Se pa že raje da prijeti, čeprav bo potem njeno ime objavljeno v črni kroniki v *Timesu*.

Ko je Jane prijateljici popolnoma izgubila iz oči, se je stisnila k steni – bila je popolnoma sama. Valovi ljudi so se valili mimo, dokler je nekdo znova ni potegnil s seboj. Ker ni našla nobenega mirnega prostorčka ali praznega kota, se ji je zdelo, da je svet padel s tečajev.

Na hrbtu je začutila roki, ki sta jo zazibali. Obrnila se je in njena torbica je zanihala. Za hipec se je osvobodila, toda to ni nič pomagalo, napadalec ji je iztrgal torbico in izginil. Ničesar več ni imela, ne denarja ne orožja ...

Naslednji sunek je ni presenetil, toda na robu njene obleke je stal nekdo drug. Jane je zakrilila z rokami, vendar se ni mogla ujeti in zletela je na tla. Poskušala se je pobrati, toda njena krila so bila razprostrta po tleh kot krila metulja na razstavi, in čeznje je drvel stampedo. Vedno znova je poskušala vstati, toda po njeni obleki so topotali vedno novi škornji.

Jane je segla med gležnje in se na vso moč trudila, da bi oblačila zložila med noge.

Zaradi pritiska množice je komaj dihala. Ta večer je šlo res vse narobe ...

Škorenj se je pomikal naravnost proti njeni glavi. Izognila se mu je in se prevalila proti steni, kolikor se je lahko, toda potem je kljub vsemu hrupu razločno slišala kovinski zven.

Zgrožena je pogledala navzgor in videla eno od ogromnih slik, ki se je divje zibala nad njo. Medeninasta veriga je počila in člen se je pod veliko težo začel razpirati.

Nato je s pokom popustil in veriga je švignila kot bič. Slika je začela padati proti tlom.

Štiri

Ko je Davis Grey preganjal zmaja, ni sanjal o ničemer.

V meglenem opoju opija je bolečina v njegovem telesu popuščala; ni več videl obrazov moških, žensk in otrok, ki jih je ubil.

Preganjanje zmaja, je pomislil Grey in utrujeno zavzdihnil ter strmel v barvo, ki se je krušila s stropa njegovega skrivališča v vzhodnem Londonu. Kakšno pripravno poimenovanje tega običaja – in njegovega življenja.

V preteklosti je dim v njem udušil bes, toda zdaj je potreba po maščevanju postala močnejša celo od sladkega opijevega dima.

Počasi je vstal iz preznojene postelje in odšel k umivalniku ter si oplaknil obraz. V ogledalu je opazoval svoje golo telo.

Na njegovih prsih so bile štiri kraste, posledica krogel, ki ga bodo vedno spominjale na največji podvig v njegovem življenju. Čeprav je minilo že pol leta, odkar ga je Edward Weyland, za katerega je tako zvesto ubijal, poslal v pogubo, se rane še vedno niso do konca zarasle. Tudi po šestih mesecih se je Grey natanko spominjal vrstnega reda krogel, ki jih je vanj poslala trojica Weylandovih krvoločnih morilcev.

Vendar je Greyu nekako uspelo preživeti. Izgubil je veli-

ko moči, toda poln je bil nenavadne energije – dovolj, da bo izvedel svoje načrte.

S prsti se je občudujoče dotaknil brazgotin. Morda bi moral Weyland poslati svoje najboljše može. Toda Weyland je Hughu MacCarricku vedno prihranil *drugačne* posle, take, ki so človeka spremenili za vedno.

Te naloge bi morale biti razdeljene med Greya in Hugh, toda Weyland jih je skrbno izbiral. Hugh je ubijal ljudi, ki so bili zli in pokvarjeni, nevarne ljudi, ki so se pogosto bojevali za svoje življenje. Grey je poskrbel za druge, obrobne. Proti koncu Grey ni imel prevelikih pomislekov, niti če je bilo treba s poti spraviti otroke.

V sanjah je videl njihove steklene, mrtve oči.

Weyland, ta prekleta baraba, nadme sploh ni poslal Hugh.

To je Greya jezilo bolj kot kar koli drugega, razjedalo ga je od znotraj.

Grey se bo kmalu maščeval. Za Weylanda je bila dragocena ena sama stvar na tem svetu – njegova hči Jane. MacCarrick je bil že vrsto let zaljubljen vanjo. Odstrani Jane in oba moška bosta uničena, za večno.

Z nekaj truda so Weyland in njegovi informatorji zvedeli, da je Grey dejaven. Zaradi napačnih podatkov in dveh mrtvih so bili prepričani, da je Grey še vedno na celini. Weyland je že poslal po svojega najboljšega moža, ki bo zavaroval njegovo dragoceno hčer.

Prav. Hugh bo opazoval, kako jo bo Grey ubil. Oba, tako MacCarrick kot Weyland, bosta spoznala, kaj pomeni žalovati.

Dejstvo, da nima več česa izgubiti, mu je vlivalo moč.

Pred mnogimi leti je Weyland dejal, da je Grey ustvarjen

za ta poklic, ker ne pozna nikakršnega usmiljenja, toda motil se je. Pred mnogimi leti Grey ne bi bil sposoben z užitkom prerezati ljubkega Janinega goltanca. Zdaj pa je imel Weyland v resnici prav.

S krikom se je Jane prekobalila ravno v hipu, ko je rob slike treščil na tla tik ob njej. Ni imela časa razmišljati, kako blizu smrti je bila, saj se je čeznjo valila množica ljudi. Ni mogla dihati. Stokajoč se je zvila in si z rokami pokrila obraz.

Čez nekaj trenutkov jih je znova umaknila in zmedeno pogledala okoli sebe.

Množica se ni valila čeznjo, ampak je hitela mimo nje.

Nazadnje je le imela nekaj prostora za premikanje, možnost za boj ...

Naj jo vrag, če se bo pustila ubiti zaradi predstave, ki jo je prišla gledat! Nazadnje ji je uspelo pograbit svoja krila, še enkrat se je poskusila postaviti na noge in uspelo ji je. Pogнала se je naprej. *Svobodna!*

Ne! Spotaknila se je in z zamolklim treskom padla naprej. Plazila se je po vseh štirih, toda zgrožena je ugotovila, da se plazi na mestu. Nekaj jo je še vedno zadrževalo. Prihajalo je še več preplašenih ljudi ...

Razuzdanec srednjih let, ki ga je opazovala prej, je, držeč se za okrvavljen nos in s strahom pogledujoč nekaj, kar je bilo za njim, priletel na tla zraven nje. Še preden je lahko sploh kaj storila, je čeznjo priletel drug moški, ki je plosko pristal na hrbtu.

Nenadoma je začutila, da so njena krila dvignjena, in vroča, žuljava roka jo je zgrabila za stegno. Od strahu je raz-

prla oči. Druga roka je segla po njenih spodnjih krilih in jih raztrgala.

»K-kaj pa počnete?« je zavreščala in opletala z glavo. S premaknjeno masko in lasmi pred obrazom je komajda lahko videla moškega, ki ga je zakrival gozd nog povsod okoli nje. »Tako j me izpus tite!« Br cnila je, toda njegov prijem je bil močen.

Z roko si je popravila lase in s pogledom še enkrat ošini la napadalca. Našobljene ustnice so odkrival e bele zobe, kot bi renčal. Po licu so mu tek le tri brazgotine in njegov obraz je bil zamazan.

Njegove oči so izžarevale morilski bes.

Ta pojava je izginila, ko je napadalec znova skočil na noge in treščil še enega moškega, ki mu je prekrižal pot, nato pa spet poklekn il k njej. Njegova roka je znova začela parati spodnja krila.

Ustavil se je šele, ko si jo je zadegal na ramo.

»K-kako si drznete?!« je kričala in tolkla po njegovih širokih plečih. Nejasno se je zavedela, da mora biti možak pravi medved, saj jo je dvignil s tako lahkoto, kot bi bila peresce. Telo, na katerem je visela, je bilo gromozansko, roka, ki jo je držala, pa močna in nepopustljiva. Zdelo se je, kot da lahko s prsti objame celotno njeno zadnjico.

»Nočem tja! Spustite me!« je kričala. »Kako si me drznete otipavati in trgati moje perilo!« Ko je izrekla zadnje besede, je opazila, da so ostanki njenega perila ujeti pod sliko s poskočnim satirom, ki skače na nimfo. Zardela je.

S prosto roko je delal prostor. »Deklič, nič takega ni, česar še ne bi videl.«

»Kaj?« Kar streslo jo je. *Hugh MacCarrick*? Ta prijatelj morilskega videza je bil njen prijazni škotski velikan?

Po desetih letih se je vrnil.

»Se me ne spomniš?«

Oh, seveda se ga spomni. In spomnila se je tudi, kako je bilo, ko je Višavec zadnjikrat vdrl v njeno življenje, tako da se je začela spraševati, ali ne bi bilo bolje, če bi jo poteptala pijana horda.

Pet

Zunaj je Hugh, namesto da bi sledil množici po Haymarketu, ubral pot po stranski ulici za skladiščem bombaža in jo postavil na noge.

Še preden je lahko kaj rekla, jo je znova začel otipavati. »Si ranjena?« je zalajal. Ona je le nerazumljivo žlobudrala, zato ji je znova dvignil krila in pregledal noge, potem pa vstal in pretipal njene roke od ramen do prstov, da bi videl, ali je morda kaj polomljeno ali zvito. Za čuda je bila bolj ali manj nepoškodovana.

»Jane, reci kaj.«

»Jaz ... Hugh?« Tu je bil zaradi nje, čeprav se ga je prestrašila. Bil je Hugh in hkrati *ni bil*. »J-jaz sem v redu.« Kmalu, da, prav *kmalu* bo prišla do sape in nehala strmeti vanj.

Kolikokrat si je zamišljala, da se bosta po vsem tem času znova srečala? Kar videla se je, kako zdolgočaseno vzdihuje in zavija z očmi, ko jo roti, naj se poroči z njim. In prosil bi za odpuščanje, ker jo je brez besed zapustil.

Kako drugačna je bila resničnost. *Seveda* je bilo v Jane dovolj lisičke, da je bila sposobna še česa drugega, kot le nemno strmeti vanj. O, da, in izognila se je policiji ter smrti pod nogami množice.

Ko je počasi popravil njeno zmečkano masko, je globoko zavzdihnil. »Oh, deklič, kaj si vendar mislila, ko si prišla sem?« Čeprav je bil njegov videz spremenjen, je bil njegov glas isti – tisti globoki, doneči glas, ob katerem se je kar topila.

Da bi si pridobila čas in se malce zbrala, je stopila korak nazaj in si začela popravljati krila. »Čisto varno bi bilo, če bi plačali podkupnino.«

»Tako gre to?«

»Bolj ali manj.« Prepričano je prikimala. »Pisala bom upravi.« Videlo se je, da se Hugh ne more odločiti, ali Jane misli resno ali ne. Jane se je rada šalila ob neprimernih trenutkih.

Ko si je začela snemati masko, je rekel: »Za zdaj jo obdrži. Dokler ne najdem izvoščka ...«

Zaslišalo se je še več žvižgov in trobenta je naznanila prihod policijskega voza. Hugh jo je prijel za roko in jo odpeljal naprej, razdalja med njima in skladiščem – pa tudi drugimi tremi dekleti – se je hitro večala.

»Hugh, ustaviti se moraš. Nazaj moram!«

Ni se zmenil zanjo.

Ko je obstala, jo je z lahkoto potegnil za seboj. »Hugh! Moji sestrični in prijateljica so še vedno tam.«

»V redu so. Če se boš v takem stanju vrnila tja, te bodo zaprli.«

»Stanju?«

»Pijana.«

»No, ker si že izrekel, ti povem, da se v mojem stanju zameš o vrnitvi in rešitvi prijateljic zdi nujna in čisto uresničljiva.«

»Ne pride v poštev.«

Ulice je bilo nazadnje le konec in prišla sta do izvoščkov.

Torej jo Hugh namerava poslati domov? Čudovito. S kočijo se bo odpeljala nekaj sto metrov, potem pa bo izstopila in se vrnila.

Kot vedno so se kočijaži začeli pričkat, komu pripada vožnja. Toda Hugh je svareče dvignil prst – ta kretnja bi prestrašila vsakogar, tudi te živahne može – in pokazal na najlepšo kočijo. Kočijaž je voz obrnil in se priklonil.

Hugh je Jane potisnil v notranjost, potem pa kočijažu razložil, kje je pustil svojega konja. Jane je seveda hitro ugotovila, da namerava Hugh z njo, zato je odprla nasprotna vrata in se izmuznila ven.

»Preklete, Jane.« Skočil je za njo, jo z roko ujel okoli pasu in jo potegnil k sebi.

Znova je bila ujeta in lahko je le pijano mežikala pod svojo masko.

»Tvoje prijateljice so na varnem,« ji je znova zagotovil, ko jo je potisnil noter in za vsak primer držal za krilo, ko se ji je pridružil še sam. Zaloputnil je vrata, se stegnil in zaloputnil še druga. Ko so se odpeljali, se je nazadnje le malce sprostil.

Nikoli ne bo pozabil pogleda nanjo tam notri in svoje groze, ko je izginila v množici. Nikoli, do konca življenja ne.

»Kako veš, da so na varnem?« jo je zanimalo.

»Videl sem Quina, ki je vstopil manj kot pet minut pred mano. In verjemi mi, Quin ne bi dovolil svojima sestrama, da bi te iskali tam.«

Jane je priprla oči. »Kaj je on počel tam?«

»Sumil je, da bosta tam tudi njegovi sestri.«

Trznila je z obrvmi in se skozi okno zazrla proti skladišču.

»Res?« Ko je to besedo izrekla počasi s pravilnim angleškim naglasom, je bilo vedno slišati kot 'raaas'.

O, da, od nekdanj je bila nezaupljiva. Brez pametnega razloga nocoj ne bi ušla skozi okno.

Nenadoma je zavzdihnila in se obrnila k njemu. »T-toda ločile smo se od Maddy!«

»Je to svetlolaska v modri obleki?«

»Si jo opazil?« se je vznemirila Jane. »Nisem vedela, da so ti vseč svetlolaske.«

Ob zvenu njenih besed se je namrščil. »Očitno se je brat Ethan zagrel zanjo in odšel ... se pogovoriti z njo.« Celo ko mu je Hugh sledil noter in ga še enkrat posvaril, naj se ne zapleta z dekletom, je Ethan ostal neomajen. »Tvoja prijateljica Maddy ...«

»Madeleine. Madeleine Van Rowen.«

Van Rowen. Ime ga je zadelo kot strela. Brat se ne sme zaplesti z njo. Le kaj, za vruga, bo Ethan storil, ko bo izvedel, čigava hči je?

»S tvojo prijateljico bo vse v redu.« *Vsaj ko gre za množico in policijo.* »Ethan ne bo dovolil, da bi ji kdo storil kaj hudega.« *Kdo drug.* »Toda ko se bosta naslednjič srečali, bi jo morda lahko posvarila pred Ethanom. Ni najbolj častivreden moški.«

Še en nesporazum. Hugh je hotel povedati, da se je Ethan spremenil, odkar je dobil vse tiste rane po obrazu. Ali ko je njegova zaročenka umrla na noč pred njuno poroko. Toda Ethan je bil vedno trd, grob, in že kot mladenič ni kazal svojih čustev in navad.

»Oh.« Potem se je namrščila. »Hugh, pravzaprav bi ti

moral posvariti brata pred njo. Mala Maddy ni ravno tako nemočna in ljubka, kot se zdi. Mene bolj skrbi za Ethana.« Presenečeno jo je pogledal, toda ona se ni zmenila zanj in je nadaljevala: »Torej sta bila tam tako Quin kot tvoj brat. Sprašujem se, kaj si ti počel na takšnem kraju.« Ko je Hugh samo skomignil z rameni, je stisnila ustnice. »Ni treba odgovoriti, saj si lahko predstavljam. Vendar sem radovedna, ali si zgrožen, ker sem bila jaz tam.«

Želi, da bi bil? Seveda mu ni bilo všeč, da je bila na tako nevarnem kraju. »Prav nič, kar storiš, me ne more pretresti, Jane.«

»Nimaš nobenih pripomb na moje vedenje?«

»Odrasla ženska si, mar ne?«

»Hugh, ni se ti treba odpovedati nocojšnjim načrtom samo zato, da bi me odpeljal domov.« Njen ton je bil skorajda ukazovalen. »In nedaleč stran je še en kraj, zelo podoben Panju. Lahko ti povem, kako priti tja. Moški se lahko tam odlično zabava.«

»Me ne zanima,« je mirno odgovoril.

»Zakaj, za božjo voljo, si bil potem tu?«

Zazrl se je skozi okno in zamrmral: »Izvedel sem, da bi utegnila biti tukaj.« Obrnil se je proti njej. Njen nenadni nasmeħ ga je begal in zapeljeval. Ne da bi odvrnila pogled od njega, je snela masko. Ta drobnı gib je izvedla nekako čutno – kot bi se slačila samo zanj.

Mišice so se mu napele in nagnil se je proti njej, čeprav mu je nagon veleval, naj se umakne.

Odvrgla je masko; on je sam pri sebi zaklel. Prekletu, kako je lahko postala še lepša? Upal je, da ga bo vsaj spominjala na

to, kako čudovita je nekoč bila. Mislil je, da je izgubila blesk mladosti, da je ogenj v njej počasi ugašal. Zdaj, ko jo je znova srečal, je vedel, da bo to ostalo v njej za vedno.

Spet, kot že tisočkrat poprej, ga je grizlo staro vprašanje: Bi bilo bolje, če je sploh nikdar ne bi srečal?

V tem hipu je bil prepričan, da je tako, toda vseeno je pohlepno opazoval njen obraz, sproščen in poln dražечеčega čara.

Njene oči so bile tako muhaste, omamno zelene. Ličnice je imela izrazite, nos ozek in prifrknjen. V slabotni svetlobi kočije so se njeni razpušчени lasje, ki so se ji kodrali okoli obraza in padali na ramena, zdeli temni, skoraj črni, v resnici pa so bili kostanjevi. Njene ustnice so bile polne, in ko si jih je ob neki priložnosti drznil pobožati, je bil presenečen, kako mehke in čutne so bile.

»Sem opravila izpit?« je tiho zamrmrala in se počasi nasmehnila, da mu je začelo srce v prsih razbijati kot kovaško kladivo.

»Kot vedno.« Zadrževal se je, da ji ne bi popravil kodra, ki ji je padel na lice in ga zapeljeval.

»Ti pa si precej umazan,« je pripomnila in nejevoljno premerila njegova oblačila. »In obraz imaš porezan.« So nje ne besede obetale še kaj hujšega? »Hugh, v kaj si se vpletel?«

»Dva dneva sem neprekinjeno jezdil.« Ni si vzel časa, da bi se mu rane zacelile in prav gotovo mu ni hodilo na misel umivanje, saj je bil prepričan, da ji grozi nevarnost. Na moč si je želel, da bi bil videti spodoben, premožen, kot je nazadnje tudi postal. Vsak moški bi se rad pred žensko svojih sanj pojavil mogočen in žareč. Toda namesto tega je bil Hugh ranjen, njegova oblačila pa polna cestnega prahu.

Kresley Cole

je izjemno priljubljena ameriška avtorica zgodovinskih in fantazijskih ljubezenskih romanov, za katere je prejela številne nagrade. Preden se je našla v pisateljevanju, je bila vrhunska atletinja in trenerka. Živi na Floridi z družino in številnimi hišnimi ljubljenci.

Poskušal je zbežati. V mladosti se je Hugh MacCarrick brezglavo zaljubil v čudovito angleško dekle, ki se je veselo spogledovalo z njim. Toda vedel je, da se ne bo mogel nikdar poročiti z njo.

Poskušala ga je pozabiti. Jane Weyland se je zlomilo srce, ko jo je čedni Škot zapustil. Toda nekaj let pozneje znova sreča Hugh, ki ga pozovejo, da Jane zaščiti pred sovražniki njenega očeta. Janina bolečina se je medtem spremenila v bes – toda poželenje po Hughu ni ugasnilo.

Se bosta vendarle prepustila vrtincu strasti?

Med skrivanjem Jane muči Hugh, da zapeljivo igr. Toda Hugh ni več negotovi mladenič, ampak utrjeni bojevnik in ob poigravanju z njegovimi čustvi se Jane lahko opeče ...

Mladinska knjiga
ZALOŽBA

